

Šestka 6

duben 2026

zdarma

praha6.cz

noviny městské části Praha 6

**Denisa Kirschnerová
nejen o 100. narozeninách
Hurvínka
(18)**

Uvnitř:

Proměna pečovatelské služby
Otevírá se nové dobrodružné hřiště
Holubník na Malovance
Změny tramvajových linek

Denisa Kirschnerová (*1974)

→ vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor kulturologie

→ v divadle Spejbla a Hurvínka působí od roku 1996, původně jako dramaturgyně

→ od roku 2017 je ředitelkou divadla

→ pokračuje v práci svých rodičů, Heleny Štáchové a Miloše Kirschnera, kteří toto divadlo proslavili

→ je autorkou či spoluautorkou her Jak si Hurvíněk s Máničkou hráli na doktora, Mlsný Hurvíněk, Hurvínkova nebesička a dalších

→ napsala scénáře pro televizní projekty Angličtina s Hurvínkem, S Hurvínkem za lékařem a další

Foto: Michal Sváček

Denisa Kirschnerová: původního Hurvínka nemáme

Děti mají zase o důvod více zastavovat se před divadlem Spejbla a Hurvínka. Komě soch na lavičce nyní mohou nahlédnout do nového zákaznického centra a obdivovat známé postavičky v různých variantách a reklamní předměty vztahující se k tomuto divadlu, „Zákaznické centrum vzniklo v rámci rekonstrukce divadla přebudováním dvou starých pokladen. Je to moderní prostor, kde si můžete udělat radost i když zrovna nehrajeme,“ říká ředitelka divadla Denisa Kirschnerová. Že se jeho otevření potkalo se 100. narozeninami Hurvínka, není náhoda.

Co dostane Hurvíněk ke 100. narozeninám?

Hurvínkovi jsme připravili spoustu dárků, které budeme celý rok rozbalovat. Ten největší dárek dostal v březnu – znovuo-tevřené divadlo, a především nové Studio/zkušebnu, kterou jsme budovali v minulém roce a letos ji slavnostně otevřeli.

Co přinese nové Studio Hurvínkovi a divákům?

Nový prostor Studia bude sloužit jako zkušebna, místo pro setkávání – budeme zde uvádět představení z kategorie takzvaného miminího divadla pro děti od jednoho do čtyř let, workshopy, alternativní představení a také náš roční kurz

Dejvice a vůbec Praha 6 jsou náš divadelní domov.

zim pak zveřejníme naši novou vizuální identitu, a to není ještě zdaleka vše.

Máte původního Hurvínka z roku 1926?

Nemáme. Nemáme ani původního Spejbla. Bohužel se v našem fundusu nedochovali.

Ani netušíte, kde by mohly být?

Víme, že jeden pár Spejbla a Hurvínka daroval profesor Skupa ruskému loutkoherci Obrazcovovi. Původní loutky by měly být také ve sbírkách muzea v Chebu, v Muzeu loutkářských kultur v Chrudimi, také v Plzni a v soukromých sbírkách. Nám se podařilo získat pár S+H z řezbářské dílny G. Noska teprve minulý rok.

Jak staré loutky tedy máte?

Ty nejstarší jsou z padesátých let. Nový pár, který se nám podařilo získat, by měl pocházet ze třicátých let, návštěvníci divadla si ho budou moci prohlédnout v rámci interní expozice, která bude doprovázet oslavy Hurvínkova výročí a bude k vidění v prostorách divadla v květnu a v červnu.

Kolik vlastně máte Hurvínků?

Loutek máme kolem třiceti párů. Počet Spejblů lehce převyšuje počet Hurvínků.

Jak o ně pečujete? Jak často si Hurvíněk pere košili?

Většinou na konci sezony. Loutky se průběžně udržují, a když je třeba, tak se obrousí, nalíčí, případně se jim přepere kostým.

Umíte loutky vodit?

Zkoušela jsem to a už mně i začali běhat. Tím, že nejsem loutkoherečka, tak jsem to chtěla alespoň rámcově poznat. Kdybych měla předstoupit před diváky, to bych musela ještě pořádně potrénovat. Takže mohu potvrdit, že jde o disciplínu, která vyžaduje dlouhodobý, soustředěný přístup. Teprve tak po roce a půl je člověk schopen loutku optimálně rozžít.

Kde vlastně berete loutkovodiče?

Loutkovodiče si musíme vychovat sami. Naši kolegové jsou vystudování herci, kteří až u nás absolvují loutkoherecké vzdělání. Pro svět loutek se snažíme nadchnout děti už od mala, využíváme k tomu právě naše kurzy, kde se děti učí nejen loutky vodit, ale seznámí se s procesem vzniku představení.

Kurzy máte jen pro děti, nebo se jich mohou účastnit i dospělí?

Zatím jen pro děti, ale přemýšlíme o tom, zda by nemělo smysl zkusit i kurzy pro dospělé. Občas k nám taková poptávka doputuje. Nově vybudované studio a zkušebna by nám to umožnily. Pomohlo by nám to uchovávat tradici hry s marionetou, na kterou se dnes už málokdo zaměřuje.

loutkového divadla. Vnímáme tento prostor také jako naši laboratoř, kde se mohou prezentovat zajímavé příběhy, setkání. Chceme vytvořit prostor, kde budou moci děti i mladí lidé sdílet a vyjadřovat svůj pohled na svět – mimo jiné i prostřednictvím Hurvínka. Věříme, že to může být inspirativní nejen pro ně, ale i pro nás.

Co jste ještě pro Hurvínka připravili?

Jak jsem zmínila projektů – dárků je mnoho. Letos nás čeká pět premiér, jednu už máme za sebou – ve studiu jsme uvedli premiéru pro nejmenší nazvanou Mánička a bubácci. Teď se diváci mohou těšit na druhou, narozeninovou premiéru – půjde o rodinné představení Kabaret Hurvajz. Do konce sezony přibude ještě pohádka Hurvínkův pohádkový expres. Na konci září pak uvedeme Spejblův elixír pošetilých myšlenek a do konce roku nás doprovodí klasika z našeho Zlatého fondu Hurvínkův sněhulák. Kromě Studia, a zákaznického centra jsme vyměnili také sedadla v sále. Chystáme venkovní výstavu, která z Dejvické ulice poputuje na Mariánské náměstí a následně do Hurvínkova rodiště do Plzně. Vyjde kniha v nakladatelství Alby v edici Čtení s kouzelnou tužkou V hlavní roli Hurvíněk, připravuje se také výroční mince, kterou vydá Česká mincovna – společně s knihou ji slavnostně pokřtíme 2. května. Na pod-

Kdo jsou vaši diváci? My Hurvínka milovali v pubertě, protože odmouval taťuldovi, což nám imponovalo. Ale dneska děti v deseti mají zcela jiné zájmy.

To je pravda, ale přesto je Spejbl a Hurvíněk stále oslovují. Můj syn hraje hry, má rád marvelovky a podobné věci, a přesto má rád také Hurvínka. Zrovna nedávno se mě zeptal: A jak to, že je ten Hurvíněk tak vtipnej? Říkala jsem si, hurá, tak to je fajn, že to na děti pořád zabírá a u nich ve třídě není sám.

Jak to, že je vtipný?

Setkáte se s lehce podivínskou dvojicí otce a syna, která čelí nástrahám každodenního života stejně jako my. Zachováváme jejich charaktery, ale zasazujeme je do aktuálních témat. Jejich humor má nadsázku a pochopení, je laskavý. V těch jejich půtkách, ale i křehkosti a v tom, jak se podporují, můžeme vidět sami sebe. Navíc jde o skutečný, živý zážitek, který stále funguje.

Má Hurvíněk mobil, aby se přiblížil dnešním náctiletým?

Pokud si dobře pamatuji, Mánička textovala v jedné scéně na téma 1. máje. Mobil ještě nezaručí současnost. Nesnažíme se těmto tématům vyhýbat, ale ani je nechceme otrocky napodobovat. Hned ve dvou připravovaných hrách se dotkneme světa her, ale jde nám o příběh, nadhled, vtip, o nadčasové sdělení. Když chceme, aby Spejbl a Hurvíněk měli co říct, to co nás obklopuje reflektovat musí, ale snažíme se o přístup v duchu Spejbla a Hurvínka.

Stačí to, abyste přilákali publikum?

Zdá se, že ano. Spolupracujeme také pravidelně s externími autory, aktivně vyhledáváme tvůrce, kteří svět našeho divadla obohatí. Navíc naše obchodní oddělení je velmi sofistikované a využívá i datových analýz. V posledních dvou letech se návštěvnost divadla zvedla ze čtyřiceti na sedmdesát tisíc diváků za rok. V tuto chvíli se vlastně pohybujeme již na maximu představení, která můžeme divákům ročně nabídnout.

Jak vymýšlíte témata? Kdo určuje, o čem bude další představení?

Naše vize je, že vedle aktivní domácí dílny, zveme pravidelně externí autory a režiséry. Je i na nich s jakými tématy přijdou. Snažíme se o současná témata. Například poslední premiéra Mánička a bubáčky Janky Ryšánek Schmiedtové, je o strachu před usnutím a jak si s ním poradit. Nebo například v představení Jak s Máničkou šli všichni čerti Mánička zaprodá i duši čertu, aby se zalíbili spolužačkám a měla konečně moderní šatíčky a ne ty kostičkované, které nosí desítky let.

Jak složité je připravit loutkové divadlo? Laikovi se to může zdát jednoduché, loutky vám do toho moc nemluví.

Sice nemluví, ale mají nitě, a tak aby například prošly dveřmi, to je už technologický počín. Proto nové spolupracovníky se těmito specifiky důkladně seznamujeme už při práci na scénáři.

Jsou loutky dobrým vývozním artiklem? Cestujete s nimi?

Spejbl a Hurvíněk jsou zkušenými cestovateli. Doposud hráli ve dvaceti čtyřech jazycích v třiceti pěti státech světa. Naši současní interpreti – Jana Mudráková a Martin Trecha projevili nesmírné nadání pro nastudování textů v cizojazyčných verzích, a tak hráli již – v Litvě, v Srbsku, v Americe, a právě se chystáme do Japonska. Takže nyní se divadlem nese japonština.

V Japonsku znají Spejbla s Hurvínkem? Kdo vás tam pozval?

Oslovil nás náš zřizovatel, hlavní město Praha, a to hned díky

několika výročí – třiceti let přátelství měst Prahy a Kjóta, dále v tom figuruje Hurvínkovo sto leté jubileum a také deset let od zápisu československého loutkářství na seznam nehmotného dědictví lidstva UNESCO. Japonci jsou velkými milovníky loutek, takže jsme se vždy setkávali s vřelým přijetím.

Kolik lidí a loutek obvykle cestuje do zahraničí?

Záleží na výpravě. Například do Ameriky to zvládli tři lidé a tři loutky, do Japonska nás jede devět, a i výprava loutek je o to početnější.

Náhradního Hurvínka, kdyby praskly nitě, tedy máte?

Na to stačí jen ty náhradní nitě. Máme takovou lékárníčku, které říkáme oltáříček, kde je vše potřebné pro rychlou opravu a běžnou údržbu loutky.

Záviděl vám děti, že chodíte za rodiči do práce ke Spejblovi a Hurvínkovi?

Byli lidé, kteří vás automaticky rádi neměli, pak ti kteří vás stejně automaticky rádi měli a pak ti, kterým to bylo úplně jedno a s těmi se člověk kamarádlil.

Takže Hurvíněk se Spejblem vaše dětství moc neovlivňovali?

Ale ovlivňovali, měla jsem k divadlu a práci v něm velký respekt. Rodiče jím byli hodně vytiženi a dávali mu maximum. Táta brzo zemřel, té krásné tradice se chopila maminka a nějak přirozeně se to přeneslo i na mě a na bratra.

Kdy vám došlo, že bude Spejbl a Hurvíněk vaším osudem?

Mně to v nějaký konkrétní moment nedošlo. Divadlo tu bylo stále, díky němu jsem i na světě. Asi to byla osudovka. Nejdříve jsem pro divadlo psala a ředitelování nebylo pro mě žádný jasný cíl, nebo záměr, okolnosti si to ale vyžádaly. A jsem moc šťastná za tým, který teď divadlo tvoří.

Rodiče vás tedy nevedli k tomu, abyste poznávala chod divadla a učila se?

Působila jsem v divadle jako dramaturg a neplánovala jsem, že budu jednou i ředitelovat. Moji rodiče vlastně nevědí, že jsem dnes ředitelka. Člověk se mohl od nich mnohemu přiučit, ale nebyl v tom z jejich strany žádný jasný záměr. Jedno z osvědčených doporučení mého táty bylo, když se někdo rozhodne, že odejde, tak nemá smysl ho přemlouvat.

Syna k nástupnictví vedete?

Ne, nevedu. Zatím je brzo poznat, k čemu tíhne. V rodině byli i malíři, takže má výtvarný cit, krásně zpívá, ale kam ho osud zavede, to teprve uvidíme.

Když jste hledali azyl pro divadlo v době rekonstrukce, zvolili jste hotel International. Byl to záměr neopustit Dejvice a Prahu 6?

Dejvice a vůbec Praha 6 jsou náš divadelní domov. V hotelu jsme realizovali také naši pocovidovou letní scénu. Věděli jsme, že bude směrem k divákům rozhodně fajn, nevzdálit se naší domovské scéně. A tak jsme měli radost, že nám současné vedení hotelu vyšlo vstříc. Praha 6 je naše srdcová záležitost, působíme tu již třicet jedna let. Nesmírně si vážíme vstřícnosti a podpory jak vedení radnice šestky, tak našeho zřizovatele, hlavního města Prahy.

Tak aby to vydrželo – radníci se nesou zvěsti, že Žeryček nemá zaplacený poplatek ze psa!

Už se to k nám také doneslo. Pan Spejbl byl pozván na radnici a měl by podat vysvětlení. ■